

Hodnocení bakalářské práce Tomáše Hány *Dvě tváře Ladislava Fukse*.

Není snadné nacházet témata vztahující se k L. Fuksovi, jež by nebyla již badatelsky dotčena, jakkoliv se lze stále setkávat v jeho „v okolí“ s dostatkem bílých míst, polopravd, tajností, otazníků, z nichž mnohé Mistr sám zasel a jež mohou vábit případné průzkumníky neustále. Autor bakalářské práce rozhodl se „ztéci“ jakousi pomyslnou soukromou stěnu v porozumění Fuksovu dílu a položil si otázku kupodivu mezi mnoha pohledy na Fuksovu tvorbu poněkud upozaděnou: může existovat vztah, vazba mezi texty vzdálenými jedenáct let, a přece zcela odlišnými? Lze porozumět „sousedství“ *Spalovače mrtvol* (1967) a *Křišťálového pantoflíčku* (1978)? Vzešly tyto texty vůbec ze stejné „dílny“? Jde o další z klíčů k autorově třinácté komnatě jeho dětství? Jak souvisejí oba texty pocházející z opačných pólů jak Fuksova života, tak ze zcela odlišných společensko politických kontextů?

V první části práce autor poskládal nemnohá a notoricky známá (i dostatečně sterilní) fakta, informace atd. z Fuksova privátního života, přesto způsobem velmi citlivým, s respektem i racionálně zároveň; analyzovány v další části jsou strukturní dominanty románu *Spalovač mrtvol* (postavy; prostředí včetně atmosféry duchovní, tj. Fuksem neskrývaného obdivu k mistrům italského hudebního baroka i jeho zalíbení v morbidnostech – krematorium, panoptikum hrůzy, prapodivná kavárna; kompoziční stránka; jazykové prostředky), závěr této části je věnován některým kritickým reflexím románu.

V části následující obdobně analyzován text *Křišťálového pantoflíčku*, text jakoby „z jiného světa“, křehký i mužný, „fuksovsky“ vnímavý a citlivý s ohromným smyslem pro detail (v charakteru postavy i kupř. interiéru bytu či místnosti) a zároveň výsostně racionální. A následné otázky: proč? Klíč k dětství? Stesk po prostinké čistotě? Úleva po „hrůzách“ textů předchozích? Únik před normalizačními kritiky? Hra se čtenářem?

Nejsem si po přečtení práce jist, zda její autor zmíněnou „soukromou stěnu“ ztekl a zda se mu svět L. Fukse projasnil, spíš pochybuji („symbolické tři tečky přece jen někde zůstaly“, jak uvedeno na s. 42), rád však konstatuji, že k úkolu přistoupil velmi zodpovědně, připraven, a že postupoval citlivě s respektem a vzácnou empatií.

Chyb – spíše chybiček – minimum; práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako výbornou.

V Plzni 8. 8. 2018

Jiří Staněk